

Barcelona, vol. 3, Barcelona, Ajuntament, 1992, p. 135-272], a la reacció de la societat catalana medieval davant les calamitats naturals [«Fuentes y metodología para el estudio de los seísmos medievales en Cataluña», *Anuario de Estudios Medievales*, núm. 17 (Barcelona, 1987), p. 309-339; «El bisbat de Girona al primer terç del segle XV: Aproximació al context socioeconòmic de la sèrie sísmica olotina (1427-1428)», *Anuario de Estudios Medievales*, núm. 22 (1992), p. 161-204; (amb la col·laboració de C. Olivera, J. Lambert i E. Banda) *Els terratrèmols de 1373 al Pirineu: Els efectes a Espanya i a França*, Barcelona, Generalitat de Catalunya, 1994, 220 p.] i a la història social i cultural de l'alimentació [«Sistemes alimentaris i estructura social a la Catalunya de l'alta edat mitjana», *Alimentació i societat a la Catalunya medieval*, Barcelona, CSIC, 1988, p. 1-26; «Alimentació i ascetisme al segle XII. El model cluniacenc», *I Col·loqui d'Història de l'Alimentació a la Corona d'Aragó*, vol. 1, Lleida, 1994, p. 41-107].

És membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans des del 17 de juny de 1996.

Narcís Soler i Masferrer

Nat a Bescanó (Gironès) el 19 d'abril de 1948.

Estudis a l'Escola Pública de Bescanó i a l'Institut d'Ensenyament Mitjà de Girona. Mestre per l'Escola Normal de Girona el 1967. Llicenciat en filosofia i lletres (secció d'història antiga) per la Universitat de Barcelona el 1973. Doctor en filosofia i lletres per la Universitat de Barcelona amb la tesi *Les indústries del paleolític superior en el nord de Catalunya*, dirigida pel professor doctor Joan Maluquer de Moles. Professor de català de grau elemental per la Junta Assessoradora per als Estudis de Català el 1974.

Arqueòleg del Servei d'Investigacions Arqueològiques de la Diputació de Girona, després Centre d'Investigacions Arqueològiques de la Diputació de Girona i de la Generalitat de Catalunya, des del 1975 fins al 1990. Com a tal, també conservador del Museu Arqueològic de Sant Pere de Galligans.

Director del Museu d'Art de Girona del 1980 al 1990. Durant aquest període restaurà l'edifici i instal·là les tres primeres fases de l'exposició permanent. Va col·laborar en la quarta i última. Engegà les sales d'exposició temporal.

Professor encarregat de curs o professor associat del Col·legi Universitari de Girona (UAB), després Estudi General de Girona (UAB) i finalment Universitat de Girona (UdG) del 1976 al 1990.

Professor titular de prehistòria del Departament de Geografia, Història i Història de l'Art de la Universitat de Girona des del 1990.

Soci de diverses institucions d'estudis en l'àmbit gironí i català, i d'associacions d'estudis prehistòrics en l'àmbit internacional. Membre del Consell Científic de l'Institut de Paleontologia Humana de París i de la Comissió Assessoradora d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya.

El tema principal dels seus treballs d'investigació és el Paleolític Superior i Epipaleolític del nord-est de Catalunya en el marc del Paleolític del Mediterrani occidental i europeu. Sobre aquest tema va coordinar l'obra col·lectiva *Quadre cronològic del Plistocè Superior de Catalunya: Paleoambients i cultures prehistòriques* (Girona, 1987). Ha dirigit programes d'investigació finançada i ha portat a cap nombroses campanyes d'excavació, especialment a la cova de l'Arbreda, una de les coves del Reclau. També, com a arqueòleg del Centre d'Investigacions Arqueològiques, ha excavat jaciments del Paleolític Inferior i Mitjà, i d'altres èpoques prehistòriques. En la seva etapa de director del Museu d'Art de Girona, publicà treballs sobre ceràmica gironina i sobre el Palau Episcopal de Girona.

És membre numerari de l'Institut d'Estudis Catalans des del 17 de juny de 1996.

Dolors Bramon i Planas

Nada a Banyoles (Pla de l'Estany) l'any 1943.

Es llicencià amb grau en filologia semítica a la Universitat de Barcelona (premi extraordinari) el 21 de setembre del 1977 i es doctorà en filosofia i lletres (secció filologia semítica) a la mateixa Universitat, amb la qualificació d'excel·lent *cum laude* per unanimitat, amb una tesi dirigida pel doctor Joan Vernet i Ginés, el 4 de febrer de 1984.

Des de l'any 1979 fou professora ajudant de la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona, fins que el primer d'abril del 1984 ocupà la plaça de professora adjunta interina a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de Saragossa. Guanyà el concurs de professora titular (àrea d'estudis àrabs i islàmics) de l'esmentada Universitat el 2 de febrer de 1986.

Des del 17 de desembre del 1987 i, després d'un concurs oposició, és professora titular del Departament de Filologia Semítica (secció d'estudis àrabs i islàmics) de la Universitat de Barcelona.

Al marge de la seva dedicació a la Universitat en els seus dos àmbits d'ensenyament i de recerca, ha pres part activa i compromesa en la vida intel·lectual dels Països Catalans.

Així, tot just acabada la carrera (1968), fou redactora de la gran majoria d'articles sobre el món semític a la *Gran enciclopèdia catalana* des de l'aparició del primer fascicle, l'any 1969. Ha col·laborat també en tots els seus suplementos i en moltes altres obres col·lectives d'alta divulgació: *Història de Catalunya* (Edicions 62), *Història, política, societat i cultura als Països Catalans* (Fundació Enciclopèdia Catalana), *Historia de Aragón* (CSIC - Institución Fernando el Católico), etc.

Es presentà i obtení dues vegades el Premi d'Assaig Joan Fuster (Premis Octubre 1976 i 1981, respectivament), la primera amb el treball col·lectiu *Raons d'identitat del País Valencià* (amb el capítol «Una llengua, dues llengües, tres llengües», que incidí en la polèmica sobre la parla catalana dels valencians) i,